

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

BIBLIOTECA MUNICIPAL
ENTRADA
31 JUN 1936

AUDIENCIA «PROVINCIAL»

—T'han condemnat?
—Sí, a trenta anys d'absolució.

Tapes Esquella 1935

**Relligat i Tapes
Daurades
Pessefes 8'50**

FRONTO NOVETATS

Tots els dies grandiosos
partits tarda i nit

ELS MILLORS PILOTARIS

Voleu passar una bona estona?
Aneu al FRONTÓ NOVETATS

Ciudadà elegant i econòmic, el vostre
sastre i camiser no pot ésser altre que la

Casa BASTIDA

Passeig de Gràcia, 18-BARCELONA

Gran Basar de Sastreria i Camiseria Sistema Nordamericà

Allí trobareu el vostre vestit i la vostra camisa amb
totes les comoditats de preus. Ni liquidacions, ni re-
baixes de preus no poden res amb nosaltres. Sols els
55 anys d'experiència comercial permeten fer el que
fa la Casa Bastida.

En Sastreria tenim

100.000 vestits confeccionats paten des de 15 pessetes.
100.000 vestits confeccionats llaneta en gustos moderns,
tall anglès, a 40, 50, 60 i 75 ptes. els més supe-
riors.

100.000 pantalons confeccionats, des de 5 ptes. i classes
més superiors, a 8, 10 i 15 pessetes.

Amb un petit suplement us podem fer el vestit a la
mida, com també, si us precisa, tenim una secció que
ens permet lliurar-vos a la tarda el vestit encarregat el
matí.

En Camiseria tenim

100.000 camises de gran estil, a 4'95.

100.000 camises de diferents qualitats en zèfirs, pope-
lins i rayons, a 6, 8 i 10 ptes.

100.000 calçotets, des de 1'95 ptes.

100.000 samarretes, des de 0'95 cèntims.

100.000 pijames, des de 4'95 ptes.

En la camiseria a mida podem fer-vos estalviar un
50 per 100. Fem camises des de 8 pessetes, i de rayon
des de 12 ptes.

Encara que estem situats al Passeig de Gràcia, som
la casa més barata de Barcelona.

Obsequiem tots els compradors amb diferents pre-
sents i segells de la Caixa de Pensions per a la Vellesa
i d'Estalvi.

AVIS. — Els que de fora de Barcelona vulguin
servir-se de la nostra casa, poden escriure, i ad-
juntant 0'50 pessetes en segells, rebran figurins,
mostres i un sistema especial per a prendre's les
mides amb les instruccions per a rebre l'encàrrec
abans dels cinc dies.

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ,
PENEDIDES, 8. - Telèfon 21361
(ARREPENTIDAS)
B A R C E L O N A

FORA DE BARCELONA
PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:
ESPANYA: trimestre 3 Pessefes
ESTRANGER: trimestre 5 Pessefes

CRONICA

Un govern mancat de patriotisme

En gran part, tots els elements que componen el govern actual de Catalunya donen la sensació d'una manca de patriotisme descoratjadora.

D'un temps ençà o sigui de l'arribada del senyor Dencàs, l'Esquerra, o millor dit, el Front Popular ha esdevingut un safareig indigne d'un front de sectors que fins no fa gaire es qualificaven d'acció. S'acusen els uns als altres, la censura imposa el silenci dictatorial ni més ni menys que en temps del malaguanyat dictador d'opereta Primo de Rivera.

Dencàs acusa; tot justament ell que va convertir dies que per a la història haurien esdevingut memorables, en dies completament ridículs.

No volem acusar a ell perquè aleshores forem nosaltres part integrant del safareig esquerrà, i no ho volem ésser. Companys, per la seva part, inicia una defensa que hom espera perquè tot justament en ella creu que hi veurà patentitzada, refermada, la personalitat d'una Catalunya nostrada, patriòtica, revolucionària com la que ens va mostrar l'avi Macià. Però tampoc; els uns per la censura oficial i els altres per la mesura personal, deixen l'opinió més desconcertada que mai. Comparem la situació actual amb aquella que es va crear a Madrid amb motiu de les responsabilitats pel desastre d'Anual, i l'impunisme que van imposar uns militars amb esperons de cer.

Si allò era vergonyós, això encara ho és més. El sis d'Octubre ha d'ésser depurat als ulls del poble de faisó diàfana, sense nebulositats ni utopies de cap mena.

A Catalunya, la volien arrossegar a un estat caòtic amb complicitat de certs elements centralistes, o per contra van defraudar els instints patriòtics dels ciutadans per manca de capacitat, de valor i de civilitat?

Sigui com sigui, aquells fets s'han de aclarir, sen-

se censura humiliant que empetiteix la dignitat Catalana, i sense impunismes que foren la pèrdua completa de la mateixa dignitat.

Tot justament ara, quant les altres regions espanyoles es disposen a demanar el seu estatut, el nostre president se'ns declara obertament federal.

¿Es degut el canvi observat en el senyor Companys a les vicissituds que han acompanyat la seva actuació, quan ha figurat als ulls de tothom com a continuador de les doctrines de Macià, que són, a la fi, les que vol el poble? ¿Es per contra una positura còmoda, la seva, per por d'una caiguda que en aquest cas fora del setial més alt de la magistratura catalana? Si és així, ¿per què tolera diàlegs amb Dencàs, i per què no es retira d'una vegada del lloc que ocupa, que patriòticament tant sols el pot ocupar un continuador del malaurat Macià.

El Parlament de Catalunya en cap cas no pot esdevenir un safareig indecorós.

I no és que exigim responsabilitats a ningú, car la sang pesa prou damunt la consciència dels homes, i per ella sola constitueix prou càstig per als qui l'han feta vessar. El que volem, i no ens cansarem de repetir-ho, és que s'escombri d'una vegada tot aquell que no sàpiga conservar la dignitat política que el seu càrrec exigeix, tot aquell que no sigui catalanista abans que tot, però d'un catalanisme sense discussió, sense paliatius federatius ni socialistes, obertament, com ho eren els qui van ofrenar el pit als màusers del govern de Madrid, crèguts que els seguia tot un poble, mentre els qui tenien el deure de seguir-los, d'imitar el seu patriòtic exemple, s'acomodaven a la positura de presoners, convençuts que no els havia de passar res, o bé fugien com la xicalla, deixant el nom de Catalunya ben mal parat per cert...

Aquest número ha estat visat per la censura

El nou Govern

S'ha constituït el nou Govern. Cal confessar que a Catalunya hem après a solucionar les crisis a l'estil de Madrid.

En treuen un de ros per posar-n'hi un de blond.

Barcelona pàtria de jueus

No és que sentim cap animositat pels jueus. Pel sol fet d'ésser una raça perseguida, ens mereixen tots els respectes i poden comptar amb la nostra hospitalitat. Però hom diu que és tot justament Barcelona la ciutat on els nacionalitzen de faisó indeguda. Caldria que la policia investigués...

Ara, el pa

Caldria sortir al pas dels vaticinis nefastos que asseguruen que dintre de pocs dies s'apujarà el preu del pa.

El Sr. Barrera té la paraula, car hom diu que serà com a conseqüència de la solució de la vaga d'obrers flequers.

L'Esperanto

S'ha realitzat un nou congrés d'esperanto. Enterats. Es una bonica manera de matar el temps.

L'Esperanto algun dia sabrem per què serveix. Ens semblaria més pràctic un congrés de Català.

No ve de mil

El cos de Menescals de l'Ajuntament ha decomisat en un any, 222 caps de bestiar (porcs) malalts, 6,489 fetus del mateix bestiar; 20,290 quilògrams de menuts. Continua la llista, i mentrestant el cens es va realitzant. El que és estrany és que encara restin habitants a Barcelona.

Les loteries de moda

Com si Maria Illa hagués encés el ble, l'explosió no s'ha fet espe-

rar. Un altre venedor de rifa s'ha declarat insolvent davant del jutge.

A la Loteria de la Rambla han robat no se sap quant... Això de la rifa cada dia és més exposat.

La policia nocturna

D'ençà que el senyor Caselles va tenir la bona pensada de crear un rondí nocturn, el poble pot dormir tranquil. Els qui no hi poden dormir, ja tant, són els loters.

Allò del cavall Bernat

La gesta d'aquell excursionista ha estat intentada per un noi, n'Angel Barberà, el qual ha trobat la mort en intentar la gesta del seu antecessor. A aquesta víctima estem segurs que la seguiran d'altres. Excursionísticament això serà tan bonic com vulguin, però humanament

no deixa d'ésser una bestiesa de consentir-ho.

Respirem

Als rumors de l'augment del pa, cal afegir-hi els de la vaga dels de l'escurxador.

Per sort ha estat aplaçada, encara que el poble l'espera en el moment més crític. Per no perdre el costum.

Un capellà davant del tribuna'

Josep Palomeque, prevere ha comparegut davant del jutge per respondre d'un delictes de tinença d'armes.

A casa seva, hi varen trobar una pistola.

Suposem que haurà manifestat que la guardava per tal de donar el senyal d'agenollar-se, i lliurar al cel algun republicanot.

TISNER

—Ja tenim Mussolini a perpetuïtat.
—I vols dir que no hi ha esperança que ens amnistiïn?

LA VAGA DELS TOREJADORS

—Veu com canvien els temps, senyora Tuies?

—I tal. Ves qui ho havia de dir que tindriem vaga de picadors...

Diu «Política»

Que el grup d'Estat Català és un grup insurgent de separatistes i que l'Esquerra ha quedat depurada del tot.

En el nostre curt entendre de coses de Catalunya, opinem que l'Esquerra encara no hauria nascut, si no hagués comptat amb l'Estat Català. Entesos?

Caramels explosius

A Còrdova ha estat detingut un individu que venia caramels explosius a la mainada.

L'autoritat ha detingut l'humanitari mercader.

El que no sabem és, si a hores d'ara, li ha fet menjar la mercaderia.

PROU.

Comentaris

«Civilitzant»

Ja ha estat ocupat per les tropes feixistes d'Itàlia, gairebé tot el territori d'Abissínia.

I ha estat necessari per tal proesa

heroica concentrar un exèrcit nombrosíssim amb tots els avenços de la tècnica guerrera moderna.

Ara, el Duce ha ordenat una ràpida acció «civilitzadora» per tal de vèncer la resistència que ofereixen els nadius del Sud.

El feixisme italià es veu que no n'ha tingut prou, durant l'etapa guerrera, amb el bombardeig aeri contra ambulàncies i hospitals, ni amb l'empleu de bombes de gasos asfíxians per a demostrar a un poble indefens què és la civilització. No; no n'ha tingut prou amb això.

Però resulta que a Addis Abeba, hi havia uns quants periodistes indiscrets.

Mussolini no comptava amb aquest petit detall, amb aquesta pe-

tita complicació. Però ja la té resolta.

Ha expulsat del país del Negus tots els periodistes que no siguin feixistes.

I d'ara endavant tot el món s'asabentarà que Abissínia s'ha convertit en el paradís de la civilització.

Salve; oh, Duce!

Justícia (?)

Han estat absolts els provocadors feixistes causants dels fets del 2 de maig.

A un d'aquests pistolers, se li trobat damunt l'arma amb què va disparar contra el poble.

Doncs, bé; també aquest individu ha estat absolt per entendre el Tribunal que «els fets no estaven suficientment provats».

El Govern ha traslladat els jutges que han dictat aquesta sentència tan monstruosa i els ha inhabilitat perquè intervinguin en causes públiques.

O sigui que ara aquests magistrats cobraran els seus sous sense gairebé treballar.

Sí que han estat castigats!!

Ja tenim aquí la Primavera

I si encara dubten d'aquest fet incontrovertible a continuació va la demostració poemàtica. Atenció:

MES DE MARIA

Los rosales te tejen un rosario
con sus fragantes rosas, ¡oh María!
aromosa oración que el mundo en-
[vía
sirviendo los jardines de incensario.

ROSA DE SANTA RITA

Una rosa gentil y bendecida
de matinal rocío salpicada,
del rosal de la Santa, desprendida,
cual joya guardo, para mí preciada.

Corola de cien hojas, encarnada
como la sangre viva de la herida
de aquella frente de virtud nimbada,
con una espina del Señor, transida.

Naturalment que vostès ja creuen que, això, ho hem tret d'algun diari de Cuenca o bé de Salamanca, oi?

Doncs, no. Aquest poema (?) va ésser publicat al «Ciero» i el signa un senyor Tous.

I és que el «Ciero» s'ha pres se-

riosamente el que diuen a Madrid certs periodistes :

—«¡ Bah ! Són diaris de Províncies !»

Aclaració

El senyor Portela Valladares va menjar al Ritz de Madrid en companyia de tres amics.

Millor informats, ens comuniquen que no eran tres amics que menjaven amb el senyor Portela, sinó tot el Partit Centrista.

Ens plau de rectificar-ho.

Radicals...

Cal que tots els catalans s'assabentin del que publica, oficialment, el diari «Renovación».

Diu així, referint-se a la llengua catalana :

«Antes se van a la China a buscar palabras que le faltan al catalán que aceptan las frases castellanas que cuajan en el DIALECTO catalán.»

L'amo de «Renovación» és el senyor Santamaria...

ALMOND

GLOSSARI

Tots moros o tots cristians

Era costum en certes contrades de la pagesia catalana que els cabalers o fadrísters que no volguessin o no poguessin viure a costelles de l'hereu, escollissin un d'aquests tres camins : anar-se'n a Amèrica, conrear el terròs o bé estudiar per a capellà. Aquest darrer era l'ideal màxim. Tenir un capellà a la família valia tant com tirar gallina a l'olla cada dia. A la Seu i a Vic hi ha encara sengles planters de capellans de bosc, si bé no tenen la ufana d'abans.

Espanya endins, el «segundón» triava i tria encara, entre la carrera de les armes i la burocràcia. Sabia que tant l'una com l'altra satisfieien l'instint imperatiu de comandament

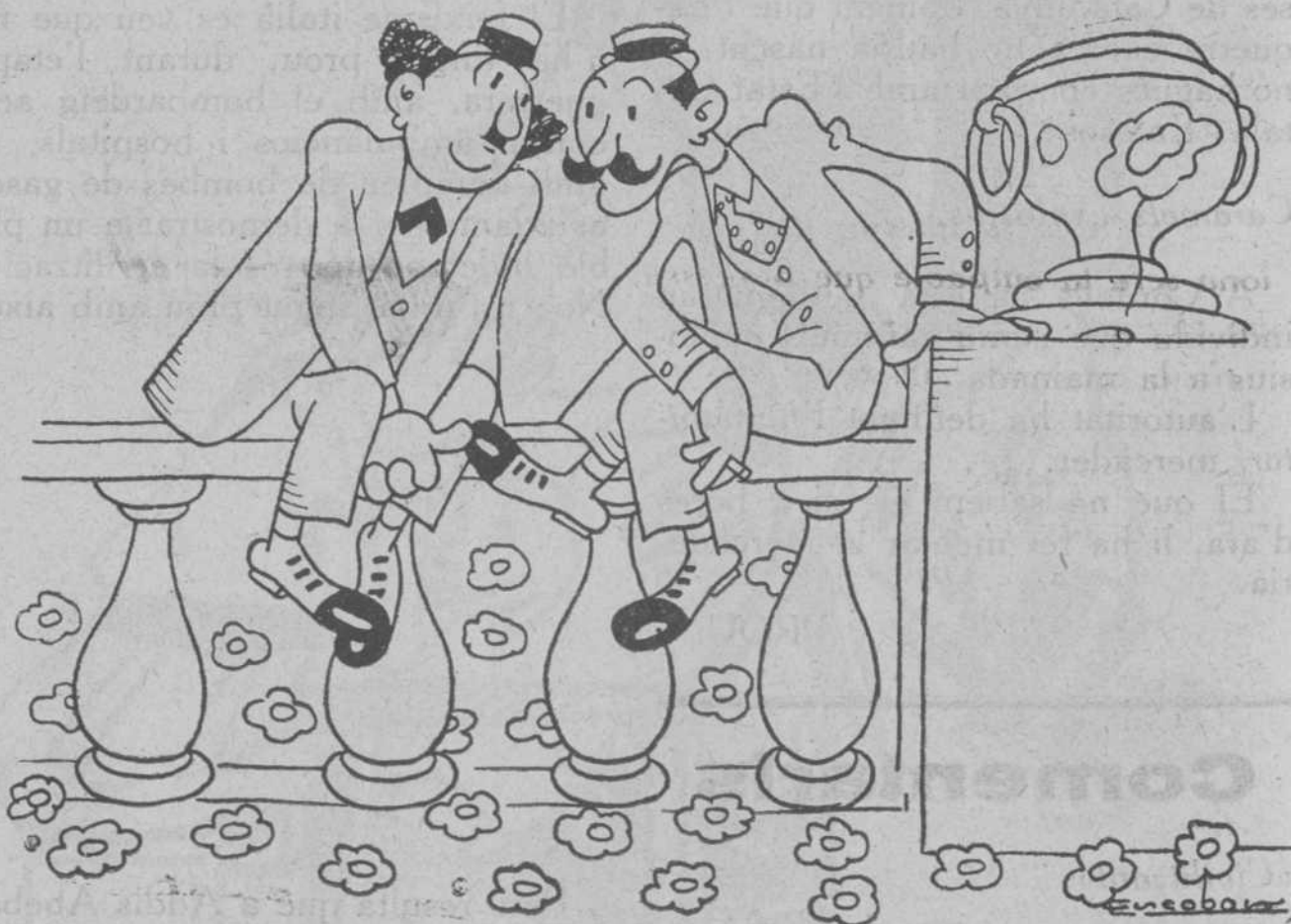
i de domini sobre els homes i les coses que és consubstancial amb l'espanyol de raça. El sou no importava; convertint les pessetes en «reales» s'aconseguia un dring fantasiós de moneda que cobria les aparences. Si més no, la mesquina soldada era com les olivetes que obren la gana de totes les possibilitats.

El funcionari, des del moment que es posa un uniforme o signa la nòmina, es creu un ésser superior que està per damunt de la resta dels ciutadans i que va de bracet, pompos i mirífic, amb la dama que ha escollit com de la seva única i exclusiva pertinença i que es diuen Milícia, Justícia, Administració, etcètera, etc. Més que servidor de l'Estat, en el sentit de comunitat de ciutadans, s'envaneix d'ésser un sacerdot de la Pàtria, deïtat que reserva els seus secrets i els seus dons per als «funcionarios» de culte. Tan bon punt es posa la roba de les feines o bé llueix unes imponents sabates impecablement enllustrades i simbòlicament grinyoladores, l'home és tot un altre. Esguarda el contribuent —és a dir, el que li fa bu-

llir l'olla des de l'alçària d'un setè pis i, és clar, el veu petit, insignificant, menyspreable. Un posat greu i una veu aspra i autoritària, acaben d'arrodonir la figura per tal d'espaordir encara més el bon jan no avesat a moure's entre els bastidors de la farsa.

Aquesta deformació òptica, aquest concepte de superioritat que ve de segles i el criteri que l'Estat és per al funcionari, i no el funcionari per a l'Estat, ha contribuït a establir una xarxa d'interessos i una barrera d'obstacles que demana a crits uns herois que ho rompin com sigui. Ha caigut una monarquia, pot caure una república, podria venir un règim feixista o de dictadura roja i caure també. Tant se val. Els funcionaris de tota mena, constituïts en castes i arrelats com els musclos o com les plantes parasitàries, xuclaran de tots els règims i sabotejaran totes les bones intencions dels governants o dirigents, si no són del seu grat.

En els cinc anys que portem de república, ja havem pogut comprovar com se l'ha ferida, se l'ha ultratjada i bejada des dels cataus on

ES FARA MONEDA NOVA

—¿I li va bé, al Govern, el negoci?
—Oh, sí; ara faran moltes pessetes.

juretegen els funcionaris oficials. Tots han posat mà a la corda per tal d'arrossegar el que desitjarien que fos el cadàver de la república: militars, magistrats, policies, estiracordetes dels rams de Duanes i Receptacions, coets voladors de Correus i Telègrafs; en fi, tota la fauna, tan nombrosa como virolada, de la burocràcia.

Sembla que el Govern —ja era hora!— vol posar a rotlle els enemics de la república que cobren d'a-

questa per a ensorrar-la i està disposat a traslladar funcionaris i àdhuc a jubilar-los. No hi estem d'acord. Quan un obrer o un empleat particular comet un abús de confiança o delinqueix greument, hom el planta de potes al carrer.

No se'l trasllada a una altra agència o sucursal ni se li passa el sou, encara que sigui minvat. ¿Amb quin dret el funcionari de l'Estat, que el traeix, l'envileix i li fa la corretgeta, ha de sofrir només que el càstig

d'un trasllat, equivalent a una pena col·legial, o bé se'l jubila amb sou i amb tots els avantatges futurs de les classes passives? Es ja una cosa injusta que el funcionari públic tingui drets passius i els obrers i oficinistes particulars, no. A l'hora de les responsabilitats i de l'escarment per les culpes, cal que no hi hagi preferències. Que els monàrquics emboscats al cor de la república, sàpiguen que qui la fa, la paga.

PANICAL

Esports

CRONIQETA ESPORTIVA

El cas Bèrkessy

L'hem viscut de prop, seguint el seu procés. Bèrkessy es quasi segur que no reapareixerà a l'equip del Barcelona.

Indiscutiblement és el millor element que té avui el Barcelona per la línia mitgera, però ha volgut ésser la poma de la discòrdia i això farà que deixi de pertànyer al primer club català.

La politiqueta interior del Barcelona serà la culpable que Bèrkessy, un element que no era mal vist per l'afició catalana hagi pecat d'indisciplina, i que la directiva, d'acord amb l'entrenador, i recolzant la seva autoritat, prengué l'acord d'aguantar ferm les disposicions d'O'Connell, passí el que passí, a la Copa Espanya.

O'Connell ha dit sovint, parlant amb els seus íntims, que la Copa Espanya s'acabaria pel Barcelona, si Bèrkessy jugava un sol partit.

No estem d'acord amb l'entrenador, perquè creiem que, en altres equips que han estat darreramentampions d'Espanya, no hi ha mig-

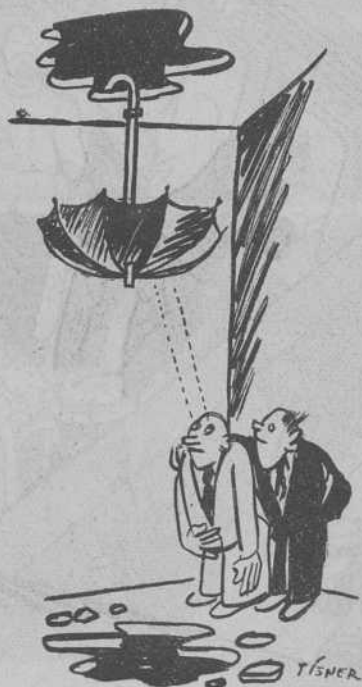
centres de la vàlua d'en Bèrkessy i malgrat això l'equip ha anat endavant perquè ha pesat el conjunt.

Ara bé: que el cas Bèrkessy no ié, ara, solució, que l'hongarès ha estat mal aconsellat i s'ha deixat portar per elements que ja sovint han estat causa de petits desgavells

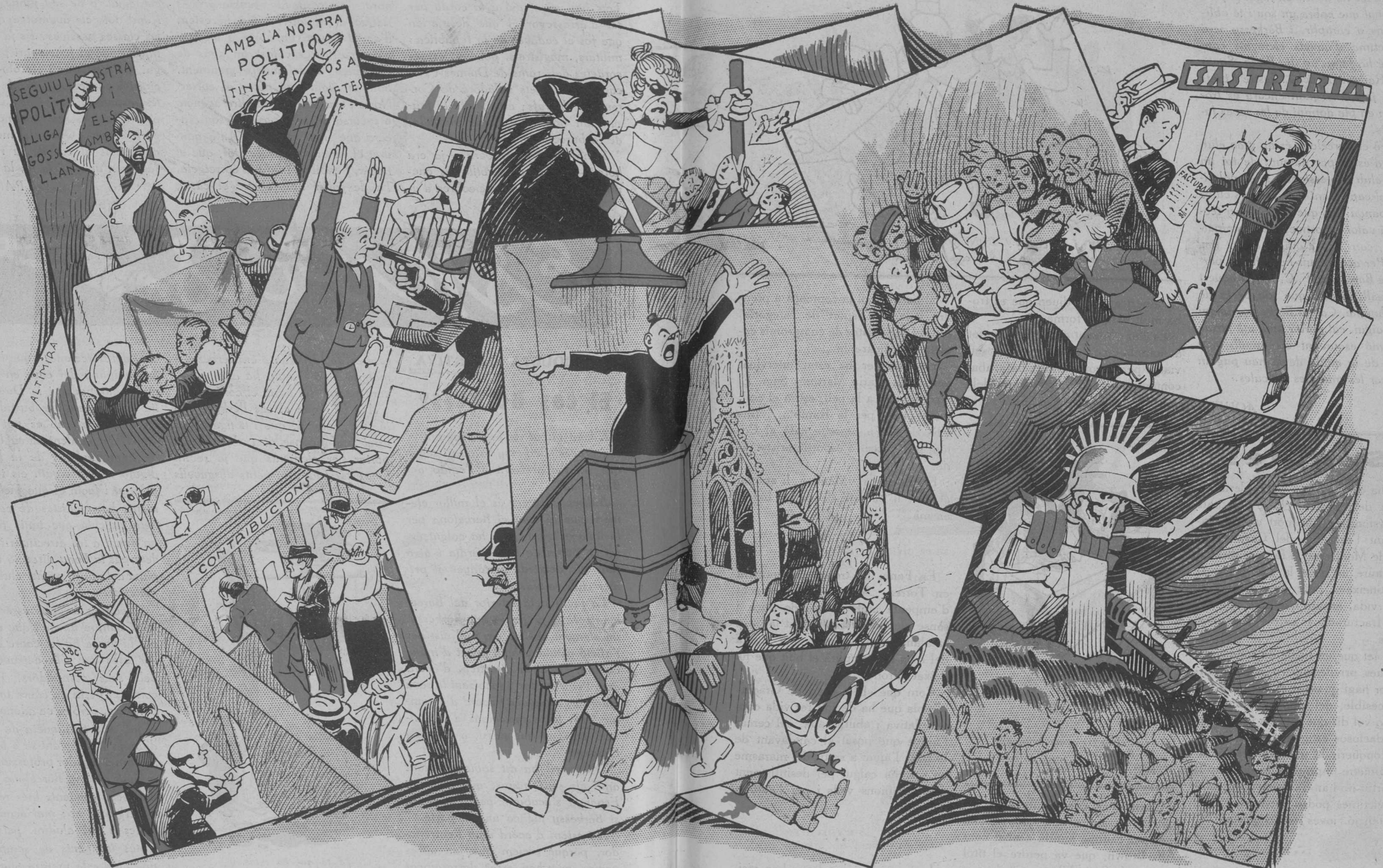
al si del Barcelona, i que ha trencat la disciplina del club en moments que l'entrenador i la Directiva calia que veiessin enrobustida la seva autoritat, això no es pot negar, i aquest fet evident salva la posició de l'entrenador i de la Directiva, diguin el que diguin els tècnics de galeria, i facin el que facin els elements barcelonistes de certa capelleta ridícula que tants maldecaps ha donat a les directives i tant han deturpat la bona direcció i la disciplina del nostre primer club amb beneiteries.

El conreu de voler ésser un as ha estat sempre un mal que a la curta o a la llarga ha fet caure als mateixos asos que s'hi deixaven tractar pels seus admiradors. Fernández corria el perill de caure també com Bèrkessy, però es va adonar que feia el joc a la politiqueta de les colles d'amics i, adaptant-se a la disciplina com a jugador professional, torna a jugar avui al Barcelona i n'és un dels seus elements més reeixits.

Bèrkessy, no; mal aconsellat per amics a què aludim, pels barcelonistes intrigants de sempre, lliurà una nota a la premsa que ni ell no l'havia redactada; digué coses que

—Ja sé qui ha estat.
—Qui?
—El Negus.

MUNICIPAL
 1936
 ADOPTADA

ELS QUI MAINO FAN VAGA

mai no les ha de dir un jugador professional que cobra un sou i té obligacions a complir, i Bèrkessy serà la víctima d'aquets elements com també ho foren un dia Piera, Samitier, Ramon, Arocha, Sastre i tants altres jugadors quan encara es trobaven en ple domini de les seves facultats.

Però el Barcelona és un gran club i ha d'ésser per damunt de tot un gran club professional, si es vol situar al capdavant dels primers clubs d'Espanya. Cal que ho sigui per tècnica i valor esportives i no nominalment, com ho ha vingut essent fins ara. Per aconseguir-ho, s'ha de parlar de Barcelona F. C. i no d'aquest o aquell jugador que són peces de la màquina. Caigui Bèrkessy, caigui qui caigui, cal portar amb mà ferma el timó esquivant els esculls que prop de la quilla de la nau puguin colocar les minories ridícules.

AQUELL

Sagetes

S'ha de donar un crit d'alerta als joves dels nostres clubs i entitats excursionistes. Ha mort un jove intentant l'escalada del Cavall Bernat de Montserrat, i fa pocs dies en va caure un altre la sort del qual desconeixem, puix que fou recollit amb vida, encara que amb una cama fracturada i altres contusions greus.

El fet que un home de condicions físiques privilegiades i segur grimpador hagi guanyat el cim, fins ara inaccessible, del monolit montserratí, no vol dir que tots els joves forts i audaciosos estiguin en condicions de conquerir la mateixa gesta. Cal no cometre imprudències que cap fi esportiu no han de donar i que tantes víctimes poden produir.

Atenció, joves excursionistes!

**

Sembla que Freddi Míller ha rebut del carpó. Ha perdut el títol i

EL CONGRES D'E. C.

—No els diguis ximples. Són coses de joventut.

els americans ens diuen que es troba molt baix de forma.

Es clar; boxant amb gent de «tot a noranta-cinc» en el curs del seu viatge per Europa, Míller ha acabat contagiand-se de la mediocritat dels boxadors europeus.

El basquetbol ja comença a prendre volada d'esport de categoria. Fins el periodistes de compromís comencen a ficar-s'hi.

En Maunier ha estat entrevistat per Anna Maria Martínez Sagi. El xicot no cap a la pell, estira el coll, quan passa per la Rambla, i fins s'ha decidit a prendre cafè al Colom per marcar d'esportiu aristocràtic.

El dia que al «Mundo», li apugin el sou, li haurem de parlar barret en mà.

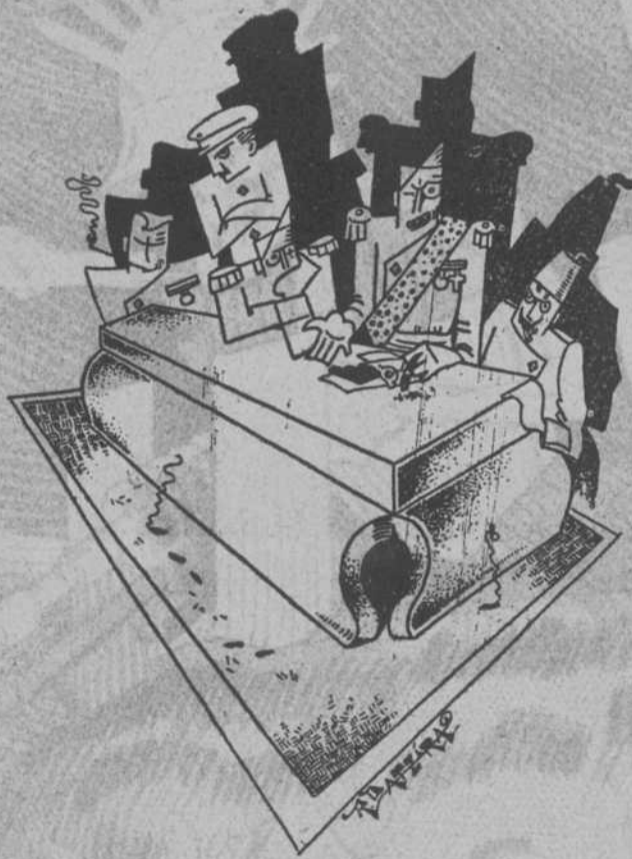
**

En Fenoí ha trobat darrerament en Torres. Ara cal cercar-li gent d'empenta amb un xic de traça i sense precipitacions, i aviat la boxa catalana tornarà tenir una figura del reng que omplirà el buit que ha deixat Gironès.

Com que «El Canari de Gràcia» sembla que ha decidit fer vida contemplativa i aburgesada, cal cercar l'home que posat al capdavant de la boxa l'ajudi a sortir del marasme en què ha caigut pel desinflament dels campions vells i per l'eufòria del catx.

**

Les autoritats catalanes han visitat la Mutual Esportiva de Catalu-

—¿Qui el va fer aquest imbroglí?
—En Badoglio.
—Què s'empatoglia!

Estem quasi convençuts que si arriba a romandre una temporadeta més per Europa hauria acabat com Alf. Brown, que va perdre el títol a mans de Sangchili.

**

—Té, ja els hem civilitzats!

nya. L'obra va néixer mercès a l'empenta d'un federatiu que avui resta oblidat, però que sense ésser home de discursos i retòrica, era un element d'acció positiva.

Parlem del nostre amic Francesc Costa.

La Mutual Esportiva, somni del doctor Moragues que amb Costa arribà a ésser un fet, és avui coneguda

de tots els esportius hispànics i aviat se'n parlarà fins a Europa quan es vagi coneixent la seva utilitat, per citar-la com a exemple d'institució única.

Cal que les autoritats catalanes, que ja han capít el que val la institució i el que honora Catalunya, no regateigin l'ajut econòmic oficial, per al sosteniment d'una obra tan meritòria.

L'ESQUELLA, quan tingui un moment per fer un parèntesi en la seva informació setmanal esportiva, dedicarà una cròniqueta d'aquesta secció a la publicació d'un reportatge de gran interès per a la Mutual Esportiva de Catalunya. No s'ha d'oblidar tampoc, per als qui escriuen sobre esports, aquesta fundació modèlica dels esportius catalans.

croniqueta de la setmana

Ara el senyor Calvo Sotelo se'ns ha tornat estatutista.

Recordem que quan va sortir diputat, ho va ésser gràcies al seu caràcter antiestatutista.

Al senyor Calvo Sotelo, se li veu el llautó.

**

Sentències absolutòries.
Delictes comprovats.

Pistolers feixistes al carrer.
Serà qüestió de posar-nos seriosos?

**

Els pocs radicals que queden han organitzat una tómbola.

I un senyor ha cedit per a la mateixa «cien cajas de palillos».

Deu ésser un humorista.

**

«Renovación» retreu a Casares Quiroga «su endeble contextura física».

Té raó. Per a governar, calen atletes com en Santa-maria.

**

Hom parla de demanar l'Estatut de Castella.

Vaja. Els monàrquics volen un altre «pendón».

**

El senyor Portela s'orienta. Però no acaba de trobar la direcció.

**

Llegim:

«El Partido Nacionalista Español presenta la Legión Gremial Española».

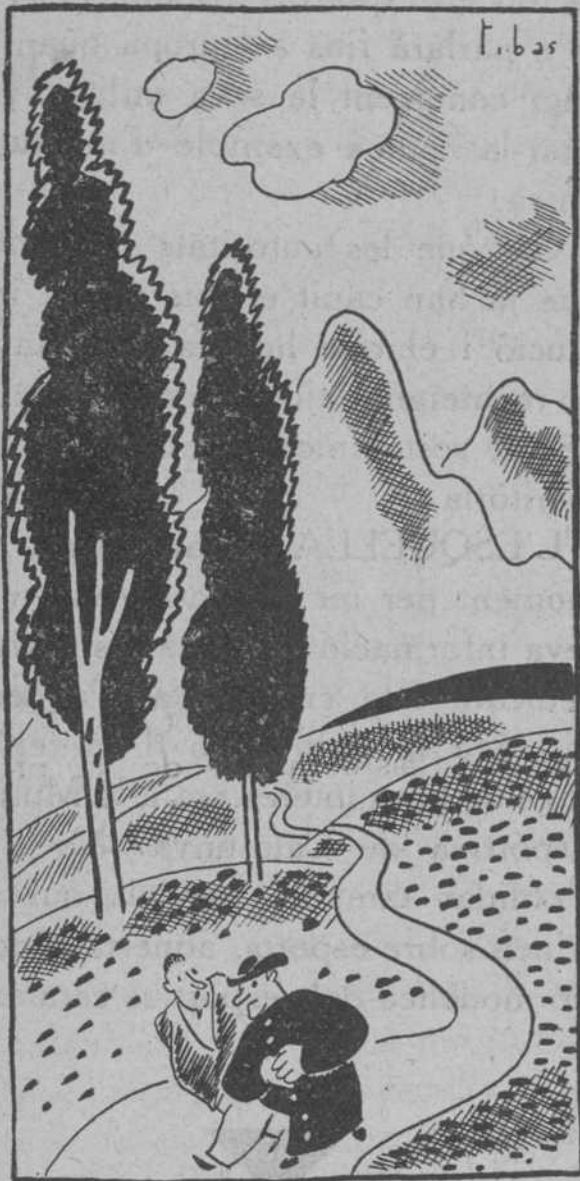
No calia la presentació. Ja ens coneixem.

* * *

Totes les festes monàrquiques i

feixistes es celebren, amb comple-

LA SUBSTITUCIO DE L'ENSENYAMENT RELIGIOS

-I on farem els mitings, ara?

ta unanimitat, a l'Església de la Mercè.

La concurrència «bien» (?) de dita parròquia, acostuma anar-se'n quan per casualitat es predica en català.

Caldrà recordar-ho.

Resulta que hi ha uns «trabajadores cristianos». I aquests han organitzat una festa «del trabajo» de la qual no s'ha assabentat ningú.

Cadascú es diverteix com pot.

«La Veu» commemora el triomf electoral dels quatre presidents, d'ara fa 35 anys.

No podent commemorar triomfs més recents...!

El senyor Dencàs s'ha preparat una petita plataforma. Els seus amics l'han aplaudit, i l'home s'ha quedat satisfet.

Bé, sí, però... mentre no l'aplaudeixi el poble!

En el congrés dencassista, algú va demanar que es posés el nom dels germans Badia al carrer de Muntaner.

Tois els respectes per als caiguts. Però cal fer una pregunta: ¿els qui feren aquesta petició sabien qui era el gloriós Ramon Muntaner?

Ens sembla que no.

El divertit Carrasco escriu a «Renovación»: «Yo estimo que era más digno Fernando VII que estos ganguosos de la revolución».

I «vivan las caenas» oi, distinguit radical!

Ha estat d'amagat a Barcelona el senyor Goicoechea.

Ens sumem a les manifestacions de dol de què ha estat objecte.

També els torejadors han fet vaga.

I han exposat les seves aspiracions.

Però sembla que se'ls han torejat.

Diu el «Brusi»: «C. N. T. més U. G. T. = Comunisme.

Diem nosaltres... i tothom. «C. E. D. A. més F. E. = Monarquisme.

Ha estat clausurat el Congrés Monetari.

Heu-vos aquí un acte que ens ha agafat en circumstàncies dolentes. Sense moneda.

Ara resulta que la Lliga és una admiradora de les doctrines de Valentí Almirall.

No ens estranya. Com tampoc no ens estranyaria que qualsevol dia ens sortís admirant la figura de Lenin.

També «La Veu» recorda que l'any 1906 tots els bons catalans anaven junts.

Tots menys el senyor Lerroux. Ara, l'any 1936, el senyor Lerroux no s'ha trobat tan sol. Anava aliat amb els de «La Veu».

Divorci per incompatibilitat de caràcters

«La Veu» s'atreveix glosar el 30è. aniversari de la Solidaritat Catalana.

Valdria més que hagués glossat l'obtenció de la primera cartera a costa de les il·lusions d'un poble.

Teló enlaire

Ballets russos

Al teatre Liceu els ballets russos donen ocasió que el públic aburgosat llueixi camises imperi i culots Pompadour.

Al Romea

Aquella noche Suposem que es refereix a aquella nit de la fugida dels germanets Burgues.

Al Tívoli

Continua l'èxit de *La Tabernera del Puerto*, i s'anuncia l'estrena de *La Labradora*.

El mestre Solòrzabal ha estat nomenat director de la banda municipal de Madrid. Cariteu està tot estarrufat, car ja es veu tocant el trombó de vares a l'esmentada banda.

Al Barcelona

Primerament, *Yo quiero*, i després, *Los restos*. Dels quals títols se'n pot fer un de sol. *Yo quiero los restos...* i ni les gallines no els voldran.

Al Novetats

La Gàmez va a París. La Gàmez no va a París. La Gàmez va a París. La Gàmez no va a París. A la Gàmez segurament li escriuran des de París; però nosaltres ens estimariem més que hi anés.

A l'Espanyol

Centenari de *Marieta Cistellera*. Bonavia regalant... cigars de *pela amb deu* a tota la companyia. El triomf de l'analfabetisme sobre les masses. I estrena de *La cançó de la filla del Marxant*, de Segarra.

Al Palace

El Palace ha esdevingut el que era el Price l'any passat. *L'alcova dels gemecs*.

Al Victòria

Una estrena cada setmana, i una bronca cada setmana a l'hora de cobrar. Això és règim cooperatiu i la resta són falòrnies.

Al Còmic

Aquest teatre, sí que no hi ha qui li posi el peu al damunt. Allò és una mina de fer pessetes. Amb unes minaires que van a les palpentes per les galeries... de la mina.

T. ELO.

La cara que han de tenir els jutges de la República, és aquesta

A l'Orfeó Gracienc

Dissabte al vespre a l'Orfeó Gracienc el poeta J. Gimeno-Navarro va estrenar la seva comèdia dramàtica en tres actes i un quadre titulada «Demà comença la vida». En ella, Gimeno Navarro ens presenta un conflicte sentimental perfectament estudiat i reeixit. Tres actes i un quadre de gran emoció bellament expressada.

L'obra va plaure extraordinàriament al nombrós públic que emplenava la sala d'actes de l'Orfeó Gracienc. Si fóssim amics de fer pronòstics, els que faríem respecte la carrera d'autor teatral que ha començat Gimeno-Navarro no podrien ésser més falaguers ni més optimistes.

**

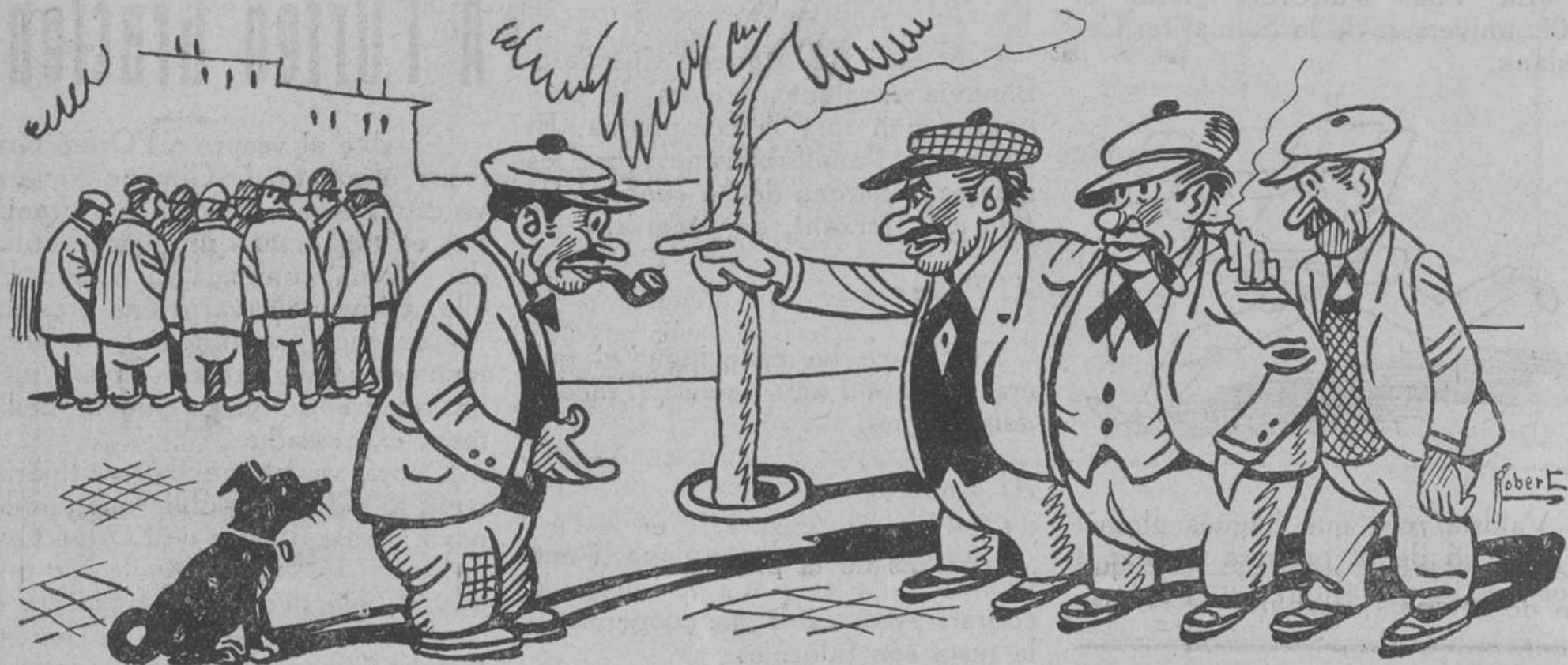
En la mateixa vetllada teatral fou estrenada, també, una farsa poètica del publicista Tomàs Roig i Llop que titula «El goig de viure». Al nostre modest entendre, Roig i Llop s'ha equivocat de mig a mig. Per a merèixer «El goig de viure» el denominatiu de farsa, li manca una bona pila de grotesc que no té pas. Els personatges que ens presenta el senyor Roig i Llop tal com pensen i parlen podrien figurar perfectament, en una comèdia que qualificariem de vulgaríssima.

Enganyariem el lector si li dèiem que «El goig de viure» va assolir allò que se'n diu un gran èxit.

**

Magnífica en tots conceptes la Companyia «Escola d'Art Dramàtica» de Molins de Rei, que va estrenar ambdues obres, i formidable, per l'esforç que representa i pel lluïment amb què se'n surt, la tasca del seu director Josep Cariteu.

NOTA DEL DIA

—¿Que ha passat alguna desgràcia, que veig tanta gent?
—No; parlen de fer un monument al vaguista desconegut.

Esquellots

Segurament, la majoria dels nostres lectors no hauràn oblidat que fa escassament dues setmanes que va traspasar el senyor José de Azcàrraga y Gutiérrez de Cavièdes, el qual, del seu lloc estant, va fer els possibles per a consolidar les institucions republicanes. Mèrit molt més estimable quan, segons diuen les esqueles, el finat era, a més de secretari de Governació, «Caballero de la Inclita y Soberana Orden de Malta», «Caballero del Cuerpo de la Nobleza de Cataluña», «Infanzón de Illescas» i «Caballero de la Orden del Mérito Militar de tercera clase». Que la terra li sigui lleu.

**

Diumenge, vam tenir l'avinentsa de veure als voltants de Santa Creu d'Olorde, com uns minyons feien exercici militar. Pel que vam observar, no es tractava de soldats, sinó simplement de jovencells entusiastes de no sabem quina ideologia. Sigui com sigui, aquestes mostres de militarització ens resulten francament antipàtiques, i, a més,

inútils del tot. Cal creure que els minyons que marcaven el pas amb tan delit, sinó han fet el servei militar estaran a punt de fer-lo i prou que hauran tingut ocasió o ja els vagarà d'aprendre totes aquestes coses. Si es tracta de donar el cop, no veiem la necessitat d'aquests exercicis, car no serveixen per a fer revolucions ni per a impedir-les. Haurien emprat millor el temps fent una costellada.

**

Aquesta setmana ha plogut a bots i a barrals. Pluja del cel i pluja de captaires. Ben aviat podran formar un partit i àdhuc guanyar unes eleccions. A mesura que es va estenent la plaga, els pidolaires forasters van perfeccionant l'ofici. Mentre els uns remuguen i fins amenacen si no se'ls fa almoïna, els altres es permeten amenitzar la tasca llençant floretes—ells en diuen «requiebros» i «piropos»— a les presumptes dames caritatives que, a més, siguin boniques.

Les nostres autoritats continuen demostrant en aquest afer una apatia que voreja ja la vergonya.

**

Amb motiu de la proclamació del segon imperi—no cal anomenar-lo i per altra part ens ho privarien—hi ha qui troba que no hi ha cap Cèsar. I...

**

Hem sentit dir que la llengua catalana és oficial, encara que alguns alternen aquesta oficialitat amb la llengua castellana. No pas tothom. Així, per exemple, hom podrà llegir uns cartells de l'«Asociación de Funcionarios del Ayuntamiento de Barcelona», redactats completament en castellà. L'esperit de conllevància no els impulsa a fer-ne en català. Recomanem aquest fet al bon zel del «Comitè de Catalanització». Quant a l'Ajuntament... els pot augmentar el sou.

**

Confessem que no ens havem vist amb cara de llegir els articles del laude que resol, així ens ho penssem, el conflicte del ram de la indústria gastronòmica. Tres-cents i tants articles ens semblen un àpat massa abundós. Ara bé; ens jugaríem un peix que no n'hi ha cap

BLENORRAGIA (PURGACIONS)

Un dels més poderosos productes
guaridors del món és el

BLENOSIL (Càpsules)

gran antisèptic i balsàmic de les VIES URINÀRIES. Amb un sol flascó podeu guarir-vos sense lavatges ni injeccions. Producte patentat i registrat. Garantia absoluta. Venda en Centres d'específics i farmàcies.

que privi que els cuiners guisin viandes passades o sofisticades i que en determinats establiments de begudes es serveixin mixtures fetes a base de substàncies químiques, més o menys nocives, per compte de licors de marca.

**

Els torejadors espanyols fan vaga perquè el patriotisme llur no els permet d'alternar amb els mexicans. Com queda allò de la «Fiesta de la Raza» i de la fraternitat hispano-americana que ha fet dir i escriure tantes bajanades?

**

Què passa en terres hispàniques? Els esperits temorecs diuen que ho veuen molt negre, precisament pels

blancs que la censura fa en les informacions de la premsa.

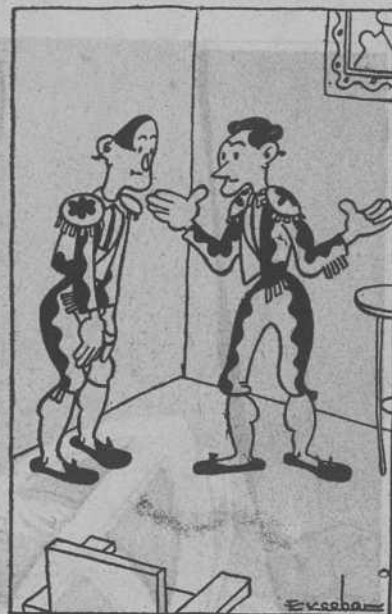
**

A Barcelona hi ha tres coses immutables i incommovibles. El castell de Montjuïc, el bisbe Irurita i el rètol del carrer del Duc de la Victòria, aquell que l'any 1840 va fer bombardejar Barcelona. ¿I si organitzéssim un homenatge, un homenatge més, per a celebrar-ho?

CORRESPONDENCIA

Cistell. — *Ciutat.* — No correu. Fins a fi d'aquest any no es publicarà el N.º 3000; ja ens preparem.

Xim-net. — No és aquest el lloc més indicat per a contestar-li. Doni'ns l'adreça.

ELS TOREJADORS PRESENTEN
BASES

—El pitjor serà si ens fan fer les vuit hores.

P. Roc. — *Granollers.* — Us lluirieu més fangant que no pas escrivint.

Lolita. — Altra vegada? Si cerca xicot tenim uns dibuixants la mar de simpàtics.

Risquelli. — Molt bé... molt bé... però, no en faci més.

Ramon de Ter. — Es molt dolent.

J. T. — *Ciutat.* — Es copiat del «Kiolwi» de Moscou; el qui ens amagui l'ou, ha d'ésser molt viu.

La
Cuina a Gas
indispensable
a tota
Casa Moderna

EXPOSICIÓ I VENDA:

APLICACIONES AL GAS

Avinguda Portal de l'Àngel, 20

—Nós tenim posades les darreres espences en els fets providencials.
—Doncs entre nosaltres aquestes esperances són generals.